

mand og ikke direkte under Ministeriet, saaledes som det er foreslaaet. Man vil alligevel komme til, efterhaanden som Sagen udvikler sig, at give den sin egen Afdeling, sit eget Departement i Ministeriet, og man kunde lige saa godt gøre Skridtet fuldt ud og samle Sagen under en enkelt Mands Ledelse.

Til Lovforslaget om Sygehuse skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. Jeg beklager, at den højtærede Justitsminister har nedsat de Dagpenge, som Staten skylder til til Hjælp, fra tre Fjerdedele til Halvdelen. Jeg haaber ligesom det ærede Medlem for Langeland, at det maatte kunne lykkes os i Udvalget at faa ombestemt den højtærede Minister, i alt Fald faa ham med til noget højere Tilskud. Jeg beklager, at § 7 i Kommissionens Betænkning er strøget. Det vilde være — synes jeg — en god Vejledning og en god Rettesnor. Men maaske vil der ud af Lovforslagets nuværende § 7 kunne udvikle sig en noget lignende Praksis som den, der har udviklet sig ved Tilskud til tekniske Skoler, saaledes at man derigennem opnaaede en Praksis med Hensyn til, hvor stor en Del der skulde tilskydes disse Anstalter. Dernæst er der i § 2 en Bestemmelse, jeg gerne vil omtale. Der staar i § 2, Punkt 4, at Tuberkulosehospitaller skulle være Sygehuse eller Sygehusafdelinger med *egen Bygning*. Jeg er i Kommissionen gaaet med dertil, og principielt set er det vel egentlig ogsaa det korrekteste. Sygdommens Helbredelse afhænger jo meget af de sanitære Forhold paa Hospitalerne, af, at Bygningen er oprettet særlig med Helbredelsen af de vedkommende syge for Øje, og ikke alle Sygehuse ville egne sig dertil. Men der er her et Forhold, som jeg ikke den Gang var opmærksom paa, men som jeg siden er gjort opmærksom paa, og det er, at denne Bestemmelse om egen Bygning vil afskære en ganske betydelig Del af de tuberkuløse fra at nyde godt af denne Lov. Der henlaa i 1901, som ærede Medlemmer ville se af Kommissionens Betænkning S. 217, paa Kommunehospitalet i København 347 Tuberkulosepatienter og paa Øresundshospitalet 417 — det er altsaa fra det sidste Aar, for hvilket der foreligger Oplysninger —, i alt 764. Disse mange syge kunne ikke faa Plads paa Boserup Sanatorium eller noget andet Sanatorium. Det er en kendt Sag for ærede Medlemmer, særlig for enhver, der har noget med Fattigvæsenet at gøre, at det er uhyre vanskeligt at faa Plads paa Sanatorierne, de ere

fyldte af Patienter, og Ansøgere maa vente, indtil der bliver Plads. Under disse Forhold er man jo i Kommunerne nødt til at søge de syge helbredede andetsteds ved de Midler, man har, nemlig ved de almindelige Hospitaler, og det viser sig altsaa, at der her i København ligger paa dem op imod 800 syge. Og ganske lignende Forhold, naturligvis i ringere Tal, vil man finde overalt i Købstæderne, i Aarhus, Aalborg, Randers og Odense, alle Vegne i ganske betydeligt Antal. Og disse Patienter vil man ikke kunne hjælpe gennem denne Lov. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den ærede Justitsminister, om der ikke kunde være Grund til at ændre disse Ord: „egen Bygning“ til „særlig dertil indrettede Afdelinger af Sygehuse“. Denne Lov skal jo revideres 1911, og da vil man jo, om fornødent, kunne skærpe denne Bestemmelse. Det forekommer mig, at der kunde være en Overgangstid, hvor man kunde benytte Sygehusene paa den Maade, det nu sker, og samtidig lade Patienterne faa Del i denne Lovs Goder. Der er ikke Tvivl om, at man vil naa lige saa meget ved denne Dispensation, eller hvad man vil kalde det, som ved straks at kræve egen Bygning. Der vil blive gjort mange Forsøg paa at omgaa denne Bestemmelse ved at skildre af, rejse Plankeværk og paa anden Maade søge at faa Sygehuse ind under Begrebet „egen Bygning“. Og man vil, synes jeg, gøre Sagen en større Tjeneste ved at ordne Forholdet saaledes, som jeg her har foreslaaet.

For øvrigt skal jeg slutte med at anbefale Forslaget til velvillig Modtagelse. Jeg tror egentlig ikke, at det gøres nødvendigt, thi jeg tror, at der, som Sagen har udviklet sig, kun er Velvillie overfor Forslaget i dette Ting.

Schmidt: De i indeværende Samling af Regeringen forelagte Lovforslag om Bekæmpelse af Tuberkulose kunne nok siges at være af dem, der ikke have mindst Betydning. Der er her Tale om en Samfundssag, for saa vidt som denne Sygdom hænger saavel rige som fattige, men det er dog i særlig Grad de fattige, den hænger haardest. De blive socialt endnu daarligere stillede, naar denne Sygdom indtræffer i deres Hjem. Man kan derfor kun modtage disse Lovforslag med stor Tilfredshed og Glæde, og jeg kan ligesom de ærede foregaaende Talere udtale min Tilslutning dertil. Dette Lovforslag har jo som ethvert andet Lovforslag sin egen Forhistorie. Det private Initiativ har rejst